

En Joan i en Ramon no s'ho acaben de creure!

Montserrat Solé-Poy

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: desembre del 2011

© del text: Montserrat Solé-Poy

© de les il·lustracions: Montserrat Solé-Poy

© d'aquesta edició: Parròquia de Sant Joan Baptista del Catllar
i Cossetània Edicions

Edita: Parròquia de Sant Joan Baptista del Catllar
C. de França, 13 • 43764 El Catllar
Tèl. 977 653 139

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tèl. 977 602 591
Fax 977 614 357
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Gràfiques Moncunill, SL

ISBN: 978-84-15403-66-1

Dipòsit legal: T-1.451-2011

A tots els xiquets i xiquetes del Catllar

ELS DOS NOIS

El noi que ara ronda entre els ceps tot mirant com creix el raïm va viure fa dos-cents anys.

Fa estona que camina sense esma i desganat pels bancals de la vinya. Els terrossos, com sempre, li omplen de terra les espardenyes, però avui no el deixen caminar bé. Els altres dies no para: amunt i avall, amunt i avall, fent coses per aquí i per allà. Aquest matí, però, està cansat, tot li fa mal i sent com la cara li bull.

Sap que no és l'hora de tornar cap a casa, que la mare li ha preparat el cistell perquè dini al tros i que encara no han tocat ni les dotze..., però està espantat i té por.

Està espantat perquè el Joan, que té dotze anys, ja és prou gran per saber també que en les darreres setmanes ha mort massa gent, que «qui emmalalteix ja no ho explica» com diu el seu avi. I ell és ben bé conscient del que vol dir això, perquè el seu pare mai no li va poder explicar res de la guerra. Quan els francesos entraren al Catllar, ara fa dos anys, el seu pare lluità de valent, com tots els catllarencs, i morí a la batalla... El seu avi, però, sí que n'hi explica de coses, i diu que corren mals temps i que cal fer alguna cosa.

El sol cau vertical i crema amb força. Ara, l'escalfor de la cara li ha baixat per tot el cos i l'omple d'esgarrifances. Ha decidit tornar cap a la vila, però des del Mas de Pastoret en té per una estona llarga i està malalt.

Pel camí dels horts de la Seguera, arribant gairebé a l'Agulla, al Ramon li cau una altra vegada la senalla a terra. És el tercer cop que fa tot un escampall i per culpa d'això farà tard.

—No arribaré a temps! A aquest pas, hauran enterrat el mort i jo encara seré aquí!

El Ramon és l'escolà major i l'encarregat de tocar les campanes, i aquestos dies va molt atrafegat.

D'una revolada torna a plegar les avellanes i cuita cap al poble. Quan hi arriba, cuita cap a l'església, quan hi és, cuita cap al campanar: toca i..., al cap d'una estona li diuen que ha de tornar a tocar. Ell ja hi està acostumat, estira la corda, mou el batall, sona, la corda torna i torna a sonar.

Al Catllar les campanades a mort fa temps que omplen el poble de basarda, la gent fuig cap a les masies i els carrers queden buits. Només el seguici d'un enterrament o altre hi desfila, de tant en tant, i els omple encara més de tristesa i dolor.

Al cap de les hores, el Joan ja és a casa. Uns pagesos l'han dut a coll i ara la seva mare

corre a buscar al metge. El Sr. Metge, però, és franc i sincer, i diu:

—És la pesta.

—Què voleu dir?

—Que s'ha encomanat! I vosaltres heu de tindre cura a no fer-ho! La malaltia corre com la pólvora i si caus...

El Sr. Metge no gosa dir res més. Amb els seus mateixos ulls ha vist com la malaltia s'ha convertit en una plaga, i no hi ha cap casa al poble del Catllar sense un malalt o un mort.

